

когато е убит турците са насекли тялото му да ги търсят. След като не откриват криле турците изваждат сърцето му, което се оказало голямо и „чаталесто“ - знак на необикновеност. След това му отрязват главата и я набиват на кол пред конака в Сливен. От този момент нататък започва да съхне единият от клоните на Стария бряст. А „Старият бряст“ е дървото на града, което и до днес има центроорганизиращи функции. То е дървото на живота в този град, особено като се има предвид защитната сила на бряста срещу злото според народните вярвания.⁸⁰ Чрез знанието за Стария бряст се съхранява и възпроизвежда паметта на Сливенци. А съхненето на един от клоните му след гибелта на Злати войвода е знак за сътресение в етническото самосъзнание.

В много случаи битуването на образите на хайдути в една дружина в песните е в точно съответствие с историческия факт. Така е в песен, в която Димитър Калъчлията води дружина от известни хайдути, сетне самостоятелни войводи - Пею Буюклията, Злати Конарченчето, Минко Черкешлийчето, Георги Трънкин, Жельо Ямболченина /Христов/, Стефан Люцканов.⁸¹ В други текстове пък е налице определена „неисторичност“ - в една песен, под един байрак, в една дружина наред с Хаджи Димитър и Стефан Караджа са Раковски, Ильо войвода или Богдан Богданлията, Злати Кокарчанина, Пею Буюклията - все реално съществували исторически личности, живели и действали в различно време и райони, някои от тях свързани в революционната си дейност с Хаджи Димитър, но не участвали заедно с него в една дружина.⁸²

Нито един хайдутин или хайдушки войвода не е забравен и за всеки е отредено място в образната система на сливенския хайдушки фолклор. Много от тях не достигат нивото на революционера, но остават значимите герои. Такъв е случаят с прочутия хайдутин и хайдушки водач от с. Катунце Кара Танас, действувал в Сливенско и Ямболско, за чието залавяне е издадена специална султанска заповед и чийто образ е възпят в няколко песни. Заедно с прочутите войводи в песните и преданията са и местните хайдути, известни в едно